„Ce aș mai fi putut face?”

Studiul 11, Trimestrul 1, 8-14martie 2025

Sabat după amiază, 8 Martie

Text de memorat:

„Atunci, un Împărat tot eşti!” I-a zis Pilat. „Da”, a răspuns Isus. „Eu sunt Împărat. Eu pentru aceasta M-am născut şi am venit în lume, ca să mărturisesc despre adevăr. Oricine este din adevăr ascultă glasul Meu.” Ioan 18:37

Avraam a călătorit mai departe, spre miazăzi, și din nou credința sa a fost încercată. Cerul n-a mai dat ploaie, pâraiele încetaseră să mai curgă prin văi și iarba se uscase pe câmpii. Turmele și cirezile nu mai găseau pășune și foametea amenința întreaga tabără. Nu cumva patriarhul punea acum la îndoială conducerea Providenței? Nu privea el oare înapoi cu dor la belșugul câmpiilor Haldeii? Toți priveau cu îngrijorare să vadă ce va face Avraam, când necazuri după necazuri se abăteau asupra lui. Atâta vreme cât încrederea lui părea nezdruncinată, ei simțeau că mai era nădejde; erau siguri că Dumnezeu era Prietenul său și că El încă îi călăuzea. PP 128.2

Avraam nu putea să explice căile Providenței; el nu ajunsese la împlinirea speranțelor lui; dar se ținea tare de făgăduința: “Te voi binecuvânta, îți voi face un nume mare și vei fi o binecuvântare”.

Cu rugăciuni stăruitoare, el chibzuia să vadă cum să păstreze viața celor ai săi și a turmelor sale, dar nu îngăduia ca împrejurările să zdruncine credința sa în Cuvântul lui Dumnezeu. Pentru a scăpa de foamete, el coborî în Egipt. El n-a uitat Canaanul și, în strâmtorarea sa, nu s-a întors în Haldea, de unde venise și unde era belșug de pâine; ci a căutat un refugiu temporar, cât mai aproape posibil de țara făgăduinței, intenționând să se întoarcă în curând acolo unde l-a așezat Dumnezeu. PP 129.1

În providența Sa, Dumnezeu a adus această încercare asupra lui Avraam, ca să-l învețe lecția supunerii, a răbdării și a credinței, lecții ce aveau să fie așezate în scris pentru binele tuturor acelora care aveau să fie chemați mai târziu să sufere necazuri. Dumnezeu îi conduce pe copiii Săi pe o cale pe care ei nu o cunosc, dar nu-i uită și nici nu-i leapădă pe aceia care își pun încrederea în El. El a îngăduit să vină suferința asupra lui Iov, dar nu l-a uitat. El a îngăduit ca Ioan cel iubit să fie exilat pe insula pustie Patmos, dar Fiul lui Dumnezeu l-a întâlnit acolo și viziunea Sa a fost plină de scene de o slavă nepieritoare. Dumnezeu îngăduie ca încercările să vină asupra poporului Său pentru ca, prin statornicia și ascultarea lor, ei să fie îmbogățiți spiritual, iar prin exemplul lor să fie o sursă de putere pentru alții. “Eu știu gândurile pe care le am cu privire la voi, gânduri de pace și nu de nenorocire”. (Ieremia 29, 11.) Chiar acele încercări, care pun cel mai sever la probă credința noastră și ne fac adesea să credem că Dumnezeu ne-a uitat, au menirea să ne apropie mai mult de Hristos, ca să lăsăm toate poverile noastre la picioarele Lui și să ajungem să avem parte de pacea pe care El ne-o dă în schimb. PP 129.2

Dumnezeu încearcă totdeauna pe poporul Său în cuptorul suferinței. În dogoarea focului din cuptor se separă zgura de aurul adevărat al caracterului creștin. Isus este Acela care supraveghează atent încercarea; El știe ce este necesar pentru curățirea metalului prețios pentru ca el să reflecte strălucirea iubirii Sale. Dumnezeu Își învață servii prin încercări grele și apăsătoare. El vede că unii au puteri ce pot fi folosite pentru înaintarea lucrării Sale și pe aceste persoane le pune la încercare; în providența Sa, El îi aduce în poziții care pun la probă caracterul lor și scot în evidență defectele și slăbiciunile care sunt ascunse propriei lor cunoașteri. El le oferă ocazia să corecteze aceste defecte și să se facă vrednici de slujba Lui. El le arată slăbiciunile și îi învață să se sprijine pe El; căci El este singurul lor ajutor și singura lor apărare. În felul acesta, obiectivul Lui este atins. Ei sunt educați, pregătiți și disciplinați, gata să aducă la îndeplinire marile rosturi pentru care le-au fost date puteri îndestulătoare. Când Dumnezeu îi cheamă la lucru, ei sunt gata, iar îngerii cerului li se alătură în lucrarea pe care o au de îndeplinit pe pământ. PP 129.3

Duminică, 9 Martie

Hristos Biruitorul

Ce îți spune Ioan 18:37 despre lucrarea lui Hristos de a combate amăgirile vrăjmașului? Ce înseamnă faptul că Isus este Împărat?

Cârmuirea din vremea lui Isus era coruptă și persecutoare; în toate părțile erau abuzuri flagrante, oprimare, intoleranță și cruzime. Cu toate acestea, Mântuitorul n-a încercat să facă reforme civile. El n-a atacat abuzurile naționale, nici n-a condamnat pe vrăjmașii națiunii. El nu S-a amestecat în treburile autorităților sau administrației celor de la putere. El, care ne-a fost pildă, S-a ținut departe de guvernele pământești. Nu pentru că era indiferent la suferințele oamenilor, ci pentru că leacul nu era în măsuri omenești și exterioare. Pentru a avea succes, tratamentul trebuia să cuprindă pe fiecare om în parte și trebuia să înnoiască inimile. HLL 509.3

Împărăția lui Hristos nu va fi întemeiată prin hotărârile tribunalelor, consiliilor sau ale adunărilor legislative, nici prin patronajul oamenilor mari din lume, ci prin sădirea naturii lui Hristos în natura omenească, prin lucrarea Duhului Sfânt. “Tuturor celor ce L-au primit, adică celor ce cred în Numele Lui, le-a dat dreptul să se facă copii ai lui Dumnezeu, născuți nu din sânge, nici din voia firii, nici din voia vreunui om, ci din Dumnezeu.” (Ioan 1, 12.13.) Aceasta este singura putere care poate produce înălțarea omenirii. Iar partea omului în săvârșirea acestei lucrări este învățarea și trăirea Cuvântului lui Dumnezeu. HLL 509.4

“Atunci un Împărat tot ești!” i-a zis Pilat. “Da”, a răspuns Isus. “Eu sunt Împărat. Eu pentru aceasta M-am născut și am venit în lume, ca să mărturisesc despre adevăr. Oricine este din adevăr ascultă glasul Meu.” HLL 727.2

Domnul Hristos a declarat că, în sine, Cuvântul Său era o cheie care avea să deschidă tainele pentru aceia care erau pregătiți să-l primească. El avea o putere ce se recomanda singură, și acesta era secretul întinderii cu repeziciune a Împărăției adevărului Său. El dorea ca Pilat să înțeleagă faptul că natura sa ruinată putea să fie refăcută numai prin primirea și tezaurizarea acestui adevăr. HLL 727.3

Luni, 10 Martie

Cei drepți și Cel care îi îndreptățește

Cum combate Hristos acuzațiile diavolului, potrivit cu Romani 3:23-26; 5:8?

A fost pregătit un har îmbelșugat, pentru ca sufletul care crede să fie păzit de păcat, deoarece tot cerul, cu resursele lui nemărginite, a fost pus la dispoziția noastră. Trebuie să scoatem apă din izvoarele mântuirii. Pentru toți cei care cred, Domnul Hristos este sfârșitul neprihănirii obținute prin păzirea Legii. Noi înșine suntem păcătoși, dar în Hristos suntem neprihăniți. După ce ne-a făcut neprihăniți prin atribuirea neprihănirii lui Hristos, Dumnezeu ne declară drepți și ne tratează ca și cum am fi drepți. El ne consideră copiii Săi dragi. Domnul Hristos luptă contra puterii păcatului, iar acolo unde s-a înmulțit păcatul, harul s-a înmulțit și mai mult. „Deci, fiindcă suntem socotiți neprihăniți prin credință, avem pace cu Dumnezeu, prin Domnul nostru Isus Hristos. Lui Îi datorăm faptul că, prin credință, am intrat în această stare de har în care suntem; și ne bucurăm în nădejdea slavei lui Dumnezeu" (Romani 5,1.2). SAa 194.1

„Când Hristos Și-a plecat capul și a murit, a dus cu El pe pământ stâlpii împărăției lui Satana. El l-a învins pe Satana. FLB 50.3

„Hristos s-a supus răstignirii, deși oastea cerească L-ar fi putut elibera. Îngerii au suferit împreună cu Hristos. Dumnezeu Însuși a fost răstignit împreună cu Hristos; pentru că Hristos era una cu Tatăl. Cei care îl resping pe Hristos, cei care nu vor ca acest om să domnească peste ei, aleg să se pună sub stăpânirea Satanei, să facă lucrarea lui ca sclavi ai lui. Totuși, pentru ei, Hristos Și-a dat viața pe Calvar.61” FLB 50.4

Citește Apocalipsa 12:10-12 în lumina textului din Geneza 3:15. Care a fost importanța cosmică a biruinței lui Hristos la cruce?

Satana a văzut că masca sa a fost smulsă. Guvernarea sa fusese descoperită înaintea îngerilor necăzuți și înaintea universului ceresc. El se descoperise ca ucigaș. Vărsând sângele Fiului lui Dumnezeu, el se dezrădăcinase de simpatia ființelor cerești. De aici înainte, lucrarea lui avea să fie restrânsă. Indiferent de atitudinea pe care avea s-o ia, el nu-i mai putea întâmpina pe îngerii ce veneau din curțile cerești și înaintea lor să-i acuze pe frații lui Hristos că sunt îmbrăcați în hainele întunecate și murdare ale păcatului. Ultima verigă a simpatiei dintre Satana și lumea cerească a fost ruptă. HLL 761.2

Cu toate acestea, Satana nu a fost încă nimicit. Nici chiar atunci îngerii n-au înțeles tot ceea ce era cuprins în lupta aceea mare. Principiile în jurul cărora se dădea lupta trebuiau să fie mai bine lămurite. Și, pentru binele omului, existența lui Satana trebuia să continue. Omul, ca și îngerii, trebuie să vadă contrastul dintre Prințul vieții și prințul întunericului. El trebuie să aleagă cui vrea să slujească. HLL 761.3

Marți, 11 Martie

„Cântarea Preaiubitului meu”

Cine vorbește și despre cine în Isaia 5:1-4? Pe cine reprezintă via și stăpânul viei? Ce înseamnă acțiunile stăpânului și care este rezultatul?

Prin Moise, Domnul pusese înaintea poporului urmările necredincioșiei. Refuzând să păstreze legământul Său, ei aveau să se despartă de viața lui Dumnezeu și binecuvântarea Sa nu mai putea veni asupra lor. Uneori, aceste avertizări au fost luate în seamă și, ca urmare, binecuvântări bogate s-au revărsat peste națiunea iudaică și prin ea peste popoarele înconjurătoare. Dar cel mai adesea, în istoria lor, ei au uitat pe Dumnezeu și au pierdut din vedere înaltul privilegiu de reprezentanți ai Lui. L-au jefuit de slujirea pe care le-o cerea și au lipsit și pe semenii lor de îndrumarea religioasă și de un exemplu sfânt. Ei doreau să-și însușească roadele viei peste care fuseseră puși ispravnici. Datorită lăcomiei și poftei lor, au ajuns să fie disprețuiți chiar și de păgâni. În felul acesta, neamurilor li s-a dat prilejul să interpreteze greșit caracterul lui Dumnezeu și legile Sale. PR 20.1

Dumnezeu S-a purtat cu poporul Său cu o inimă de tată. A stăruit de ei prin binecuvântările pe care li le-a dat, cât și prin cele pe care li le-a reținut. Cu răbdare, le-a pus păcatele înaintea ochilor și cu răbdare a așteptat ca ei să le recunoască. Au fost trimiși prooroci și soli care au prezentat cererile Sale față de ispravnici; dar, în loc să fie bine primiți, acești oameni cu putere și discernământ spiritual au fost tratați ca vrăjmași. Ispravnicii i-au prigonit și i-au ucis. Dumnezeu a trimis alți soli, dar și ei au fost la fel ca și cei dintâi, numai că de data aceasta ispravnicii au dat pe față o ură și mai categorică. PR 21.1

Retragerea favorii divine în timpul robiei i-a condus pe mulți la pocăință; dar, după reîntoarcerea în țara făgăduită, poporul iudeu a repetat greșelile generațiilor dinainte și a intrat în conflicte politice cu națiunile înconjurătoare. Proorocii pe care Dumnezeu i-a trimis că să îndrepte relele ce se înmulțeau au fost primiți cu aceeași neîncredere și batjocură de care avuseseră parte și solii din vremurile trecute; și în felul acesta, de la un veac la altul, îngrijitorii viei au adăugat la vinovăția lor. PR 21.2

Via cea bună, sădită de Stăpânul divin pe colinele Palestinei, a fost disprețuită de bărbații lui Israel și, în cele din urmă, ei au aruncat-o peste zid, au distrus-o și au călcat-o în picioare, nădăjduind că au nimicit-o pentru totdeauna. Stăpânul a mutat via și a ascuns-o de privirea lor. A sădit-o din nou, dar acum de cealaltă parte a zidului și într-un mod în care butucul nu se mai vedea. Mlădițele s-au întins peste zid și altoiul se putea uni cu ea, dar tulpina a fost așezată dincolo de puterea oamenilor de a o atinge și a o vătăma. PR 21.3

Soliile de sfat și de mustrare, date prin proorocii care au explicat planul Său veșnic în favoarea omenirii, sunt de o deosebită valoare pentru biserica lui Dumnezeu de pe pământ din zilele noastre pentru păzitorii viei Sale. În învățăturile proorocilor, dragostea Lui pentru neamul omenesc pierdut și planul Său privind mântuirea lui Israel, succesele și înfrângerile lor, restatornicirea lor și favoarea divină, lepădarea de către ei a Stăpânului viei și punerea în aplicație a planului de veacuri de către o rămășiță aleasă față de care urmează a se împlini toate făgăduințele legământului acesta a fost subiectul soliilor lui Dumnezeu către biserica Sa de-a lungul veacurilor care au trecut. Și astăzi solia lui Dumnezeu către biserica Sa către aceia care ocupă via Sa ca ispravnici credincioși nu este alta decât aceea rostită prin proorocul din vechime: PR 22.1

“În ziua aceea, cântați o cântare asupra viei celei mai alese: Eu, Domnul, sunt Păzitorul ei, Eu o ud în fiecare clipă; Eu o păzesc zi și noapte, ca să nu o vatăme nimeni”. (Isaia 27, 2.3.) PR 22.2

Israel să nădăjduiască în Domnul. Chiar acum, Stăpânul viei adună, din toate neamurile și națiunile, roade prețioase pentru care a așteptat multă vreme. În curând, va veni la ai Săi; și în ziua aceea fericită, scopul Său veșnic pentru casa lui Israel va fi în cele din urmă împlinit. “Iacov va prinde rădăcină, Israel va înflori și va odrăsli, și va umple lumea cu roadele lui”. (Isaia 27, 6.) PR 22.3

Miercuri, 12 Martie

Parabola lui Hristos despre vie

Citește Matei 21:33-39 având în minte în mod special întrebarea din Isaia 5:4. Ce ar mai fi putut face gospodarul viei și nu a făcut?

“Era un om, un gospodar”, a spus Domnul Hristos, “care a sădit o vie. A împrejmuit-o cu un gard, a săpat un teasc în ea și a zidit un turn. Apoi a dat-o unor vieri și a plecat în altă țară.” Matei 21, 33. PDH 284.2

Profetul Isaia ne dă și el o descriere a acestei vii: “Voi cânta Prea Iubitului meu despre via Lui. Prea Iubitul meu avea o vie, pe o câmpie foarte mănoasă. I-a săpat pământul, l-a curățit de pietre și a sădit în el vițele cele mai alese. A zidit un turn în mijlocul ei și a săpat și un teasc, apoi trăgea nădejdea că are să-I facă struguri buni, dar a făcut struguri sălbateci.” Isaia 5, 1-2. PDH 284.3

Gospodarul a ales din pustie o bucată de pământ, a împrejmuit-o cu un gard, a curățat locul, l-a arat și l-a plantat cu vițele cele mai alese, așteptând o recoltă bogată. De la această bucată de pământ, prin faptul că era superioară față de întinderea de pământ ce era necultivată, gospodarul aștepta să-i facă cinste, înfățișând rezultatele grijii și a muncii sale depuse pentru cultivarea ei. Tot la fel, Dumnezeu a ales din lumea aceasta un popor, care să fie pregătit și educat de Domnul Hristos. Profetul spune că “Via Domnului oștirilor este casa lui Israel și bărbații lui Iuda sunt vița pe care o iubea.” Isaia 5, 7. Asupra acestui popor Dumnezeu a revărsat mari privilegii, binecuvântându-l nespus din abundența bunătății Sale. Și El aștepta de la ei să-L onoreze, aducând roade. Ei trebuie să reprezinte în viața lor principiile Împărăției Sale. În mijlocul unei lumi căzute în păcat, stricate, ei trebuia să reprezinte caracterul lui Dumnezeu. PDH 285.1

Ca vie a Domnului, ei trebuia să aducă roade cu totul diferite de cel ale națiunilor păgâne înconjurătoare. Aceste popoare idolatre s-au dedat cu totul înfăptuirii nelegiuirii. Violența și crima, lăcomia, opresiunea și cele mai degradante practici erau practicate fără nici o reținere. Nedreptatea, degradarea și mizeria erau roadele acestui pom corupt. Într-un contrast vădit cu acestea, ar fi trebuit să fie roadele pe care via plantată de Dumnezeu trebuia să le aducă. PDH 285.2

A fost privilegiul națiunii iudaice, acela de a reprezenta caracterul lui Dumnezeu așa cum a fost el descoperit lui Moise. Ca răspuns la rugăciunea lui Moise: “Arată-mi slava Ta”, Domnul a răspuns: “Voi face să treacă pe dinaintea ta toată frumusețea Mea.” Exod 33, 18-l9. “Și Domnul a trecut pe dinaintea lui și a strigat: Domnul Dumnezeu este un Dumnezeu plin de îndurare și milostiv, încet la mânie, plin de bunătate și credincioșie, care își ține dragostea până la mii de neamuri de oameni, iartă fărădelegile, răzvrătirea și păcatul.” Exod 34, 6-7. Acesta este rodul pe care Dumnezeu dorea ca poporul Său să-l aducă. În curățirea caracterului lor și în sfințenia vieții lor, în mila, bunătatea și împreuna lor simțire, ei trebuiau să arate că “Legea lui Dumnezeu este desăvârșită și înviorează sufletul.” Psalmii 19, 7. PDH 285.3

A fost scopul lui Dumnezeu acela, ca prin națiunea iudaică, să împartă tuturor oamenilor bogate binecuvântări. Prin poporul Israel, trebuia să fie pregătită calea pentru difuzarea luminii Sale, lumii întregi. Națiunile pământului, datorită practicării unor obiceiuri corupte, au pierdut cunoașterea de Dumnezeu. Și totuși, Dumnezeu în mila Sa nu i-a nimicit. El și-a propus să le ofere ocazia de a-L cunoaște prin Biserica Sa. El a stabilit ca principiile descoperite prin poporul Său, să fie mijloacele prin care să se restaureze în om, chipul moral al lui Dumnezeu. PDH 286.1

Pentru împlinirea acestui scop, Dumnezeu a chemat pe Avraam să iasă din mijlocul rudeniilor lui idolatre, cerându-i să locuiască în țara Cananului. “Voi face din tine un neam mare”, a spus El, “și te voi binecuvânta, îți voi face un nume mare, și vei fi o binecuvântare.” Geneza 12, 2. PDH 286.2

Urmașii lui Avraam, Iacov și cei ce au urmat după ei au fost duși în Egipt, pentru ca, în mijlocul acelei națiuni mari și nelegiuite, ei să poată da pe față, să poată trăi principiile Împărăției lui Dumnezeu. Integritatea lui Iosif, cum și lucrarea lui minunată de a păstra viața întregului popor egiptean, au fost o reprezentare a vieții Domnul Hristos. Moise și mulți alții au mărturisit pe Dumnezeu. PDH 286.3

Joi, 13 Martie

Reabilitarea numelui lui Dumnezeu

Citește Romani 3:1-4 în relație cu Isaia 5:3,4. Cum este Dumnezeu Însuși dezvinovățit în conflictul cosmic?

Ce aș mai fi putut face viei Mele și nu i-am făcut? Pentru ce a făcut ea struguri sălbatici, când Eu mă așteptam să facă struguri buni? Când Dumnezeu a cerut fructe la vremea lor, poporul evreu a fost surprins că El se aștepta la așa ceva. Ei se pretindeau a fi cei mai evlavioși oameni de pe pământ. Ei fuseseră angajați ca păzitori și apărători ai adevărului și ar fi trebuit să folosească bunurile Domnului pentru a binecuvânta și a aduce beneficii lumii. Dar ei au abuzat de mesagerii trimiși la ei; și când Dumnezeu L-a trimis pe Fiul Său, moștenitorul moștenirii, ei L-au ridicat pe crucea de pe Calvar. Într-o zi vor vedea rezultatul nepocăinței lor. Nu vor mai fi auzite implorările iubirii infinite; ci mânia Mielului, puterea pe care au sfidat-o, va cădea peste ei ca o stâncă, măcinându-i până la pulbere. RH 17 iulie 1900, par. 16

„Ce avantaj are deci iudeul? sau ce folos are tăierea împrejur? Mult din toate punctele de vedere: în primul rând, pentru că lor le-au fost încredințate tainele lui Dumnezeu". Dar ceea ce ar fi fost cea mai mare binecuvântare a lor a devenit condamnarea lor, pentru că au fost neascultători, nerecunoscători, neevlavioși." RH 17 iulie 1900, par. 17

Cum prezintă Apocalipsa 15:3; 19:1-6 reabilitarea numelui lui Dumnezeu la final?

Toate întrebările cu privire la adevăr și rătăcire în lupta cea lungă au fost acum explicate. Urmările răscoalei, roadele punerii deoparte a statutelor divine s-au descoperit vederii tuturor inteligențelor create. Efectele conducerii lui Satana în contrast cu guvernarea lui Dumnezeu au fost prezentate universului întreg. Chiar lucrările lui l-au condamnat. Înțelepciunea lui Dumnezeu, dreptatea și bunătatea Lui sunt deplin îndreptățite. S-a văzut că toate procedeele Sale în marea luptă au fost dirijate ținând seama de binele veșnic al poporului Său și binele tuturor lumilor pe care El le-a creat. "Toate lucrările Tale Te vor lăuda, Doamne! Și credincioșii Tăi Te vor binecuvânta". (Psalmii 145, 10.) Istoria păcatului va sta în toată veșnicia ca martoră că de existența Legii lui Dumnezeu este legată fericirea tuturor ființelor create de El. Ținând seama de toate faptele din lupta cea mare, universul întreg, atât cei credincioși, cât și cei răsculați, declară într-un glas: "Drepte și adevărate sunt căile Tale, Împărate al neamurilor". TV 670.3

Înaintea universului s-a prezentat lămurit jertfa cea mare făcută de Tatăl și de Fiul în favoarea omului. A venit ceasul când Hristos Își ocupă poziția de drept și este preamărit mai presus de domnii și de puteri și de orice nume ce se poate da. Pentru bucuria care-I era pusă înainte — ca să aducă multe suflete la slavă — a suferit El crucea și a disprețuit rușinea. Și pe cât de neînțeles de mari au fost durerea și rușinea, cu mult mai mari sunt bucuria și slava. El privește asupra celor răscumpărați, înnoiți după chipul Său, toate inimile purtând pecetea desăvârșită a divinului, toate fețele reflectând asemănarea cu Împăratul lor. El vede în ei rezultatul muncii sufletului Său și este mulțumit. Apoi, cu un glas care mișcă mulțimile celor drepți și ale celor nelegiuiți, El declară: "Iată răsplata pentru sângele Meu. Pentru aceștia am suferit, pentru ei am murit, ca să locuiască înaintea Mea în veacurile veșnice". Iar din gura celor îmbrăcați în haine albe din jurul tronului se înalță cântecul de laudă: "Vrednic este Mielul, care a fost junghiat, să primească puterea, bogăția, înțelepciunea, tăria, cinstea, slava și lauda!" (Apocalipsa 5, 12.) TV 671.1

Vineri, 14 Martie

Studiu Suplimentar

Despre Israel, Dumnezeu a spus: “Te sădisem ca o vie minunată și de cel mai bun soi: Cum te-ai schimbat și te-ai prefăcut într-o coardă de viță sălbatică?” (Ieremia 2, 21.) “Israel era o vie mănoasă, care făcea multe roade”. (Osea 10, 1.) “Acum, dar — zice Domnul — locuitori ai Ierusalimului și bărbați ai lui Iuda, judecați voi între Mine și via mea: Ce aș mai fi putut face viei Mele și nu i-am făcut? Pentru ce a făcut ea struguri sălbatici, când Eu Mă așteptam să facă struguri buni?” FA 15.2

“Vă voi spune însă acum ce voi face viei Mele: Îi voi smulge gardul ca să fie păscută de vite; îi voi surpa zidul, ca să fie călcată în picioare; o voi pustii; nu va mai fi curățită, nici săpată; spini și mărăcini vor crește în ea; voi porunci și norilor să nu mai ploaie peste ea. Via Domnului oștirilor este casa lui Israel, și bărbații lui Iuda sunt vița pe care o iubea. El Se aștepta la judecată și când colo, iată sânge vărsat! Se aștepta la dreptate și când colo, iată strigăte de apăsare!” (Isaia 5, 3-7.) “Nu întăriți pe cele slabe, nu vindecați pe cea bolnavă, nu legați pe cea rănită; n-aduceți înapoi pe cea rătăcită, nu căutați pe cea pierdută, ci le stăpâniți cu asuprire și cu asprime!” (Ezechiel 34, 4.) FA 15.3

Conducătorii iudei se socoteau prea înțelepți ca să mai aibă nevoie de învățătură, prea drepți ca să mai aibă nevoie de mântuire, prea onorați ca să mai aibă nevoie de cinstea care vine de la Hristos. Mântuitorul S-a întors de la ei spre a încredința altora privilegiile de care abuzaseră și lucrarea pe care o neglijaseră. Slava lui Dumnezeu trebuia descoperită. Cuvântul Său, statornicit. Împărăția lui Dumnezeu trebuia stabilită în lume. Mântuirea lui Dumnezeu trebuia făcută cunoscut în cetățile pustiei; și ucenicii erau chemați să facă lucrarea pe care conducătorii iudei n-au făcut-o. FA 16.1

Pentru studii suplimentare nu ezitați să ne contactați:

WhatsApp: (+49)152-226-37-773, (+63)961-954-0737

contact@advancedsabbathschool.org